



Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΝΑΙ Η ΟΧΙ.

Διήγημα.

(Συνέχεια. Ίδε Φυλλ. 32.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἡ ἀναγγελθεῖσα τὴν προτεραίαν ἱστορίαν.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, ἔρθανεν ὁ Ἀνδρέας· ὁ συνταγματάρχης, ἔπασχεν ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν πληγὴν του καὶ ἦτο ὡς ἐκ τούτου ὀλιγώτερον μισάνθρωπος, ἡ δὲ Μαρία καὶ ὁ Γεώργιος ἔφεραν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὴν καρδίαν των τὴν συνήθη αὐτῶν ἡλαρότητα.

Μετά τὸ δείπνον, ἀφ' ἡ ἀναψν αἱ πίπαι, ἕκαστος ἀνέλαβε τὴν συνήθη αὐτοῦ θέσιν εἰς τὴν μικρὰν αἰ-

θουταν· ἡ μὲν Μαρία καὶ ὁ συνταγματάρχης εἰς τὰς δύο γωνίας τῆς ἐστίας· ὁ δὲ Γεώργιος, ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἀνωθεν τοῦ ὁποίου ἦσαν ἀνηρτημέναι δύο ἐξόχων ἑσθραφῶν εἰκόνες· ὁ δὲ Ἀνδρέας, ἀντικαὶ τοῦ πυρός. Ὁ Γεώργιος ἤρχισεν τὸ διήγημα του ὡς ἑξῆς.

Μέχρι τῆς σήμερον ἀκομὴ διηγούνται εἰς τὴν πόλιν Β... πολλὰς ἰστορίας καὶ ἀστείας τρεῖς κυρίου τινός, τοῦ ὁποίου δὲν θέλω σὰς εἶπει βεβαιόμα. Ἐπειδὴ δὲ ἔχει χρειαὴν ὀνόματος, ὡς τὴν ὀνομαζόμενον Κ. Μαρβέλιον. Ἐλεγε λοιπὸν ὅτι καὶ σήμερον διηγούνται περὶ τοῦ Κ. Μαρβελίου πολλὰ παράδοξα. Θὰ σὰς διηγηθῶ δὲ ἐν ἑκ τούτων, τὸ ὁποῖον ὀλίγοι γνωρίζουσιν, ἀλλ' ὥστε κινήσει τὴν περιέργειαν σας.

Ὁ Κ. Μαρβέλιος ἦτο ἀνθρώπος εὐθύς, με ὀρθὸν νοῦν, χωρὶς οἰσιν καὶ ὑπερβολῶν, ἀχέραιος, χρηστότατος, καὶ τούτων ἕνεκα ἐθιμαρτεῖτο ὡς ὃν ἐκτακτον, διότι ἐνομιζέτο ἐν γένει ὡς μωρὸς ἄνθρωπος, ἀπὸ



ΤΑΟ. ΚΟΥΑΓΚ.

» διὰ τὴν μεγάλην ὁδοποιίαν ἀναβαίνων δράκοντα
» ὅστις φέρει αὐτὸν εἰς οὐρανοῦς, ὅπως ἐγκαταβῶσθαι
» εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.»

Καὶ τῶντι τοιαῦτα ἐκατομύρια ἀνθρώπων ἐξου-
σιάζουσιν οἱ αὐτοκράτορες τῆς Κίνας, τὸ Κράτος αὐ-
τῶν εἶναι τοσούτω ἐκτεταμένον, ὥστε οἱ ἀγαθεῖς ὑπὴ-
κοοὶ των δὲν πρέπει ἴσως νὰ κατακριθῶσι πιστεύον-
τες ὅτι οἱ ἡγεμόνες αὐτῶν μελίστανται, ὡς ὁ προφή-
της Ηλίας, εἰς οὐρανόν.

Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ κρίνωμεν ἐκ
μῶν των δύο τούτων διδομένων περὶ τοῦ μεγα-
λείου ἀρχηγοῦ τινος ἔθνους, δὲν ἠλέομεν βεβαίως
δισταῖν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ὁ τῆς Κίνας εἶναι ὁ
πρῶτος μετὰ τὸν ὅλων τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων
ἡγεμόνων διότι αὐτὸ τὸ Ρωμαϊκὸν Κράτος, ἐπὶ
τῆς λαμπρότερης τῶν ἐποχῆς, δὲ ἐπέβαλλε τοὺς νό-
μους αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, τὴν Μυριτανίαν, τὴν
Ισπανίαν, τὴν Γαλατίαν καὶ τὰς Γερμανικὰς ἐπαρ-
χίας, δὲν περιελάμβανε τοσαύτην ἐκτατὴν γῆς ὅσην
ἡ Κίνα. Ἀλλὰ καὶ σήμερον, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώ-
πων τοὺς ὁποίους ὁ Ἀγγλικὸς κολοσσὸς διοικεῖ διὰ
τῆς ἀκαταμάχτου τρικινῆς του, καὶ μετ' αὐτὰς τὰς
τελευταίας κατακτήσεις του κατὰ τὴν Κίναν καὶ τὰς
Ἰνδίας, δὲν ἰσοδυναμεῖ οὐδὲ πρὸς τὸ τρίτον τῶν κα-
τακίων τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου.

Ἐὰν ὅμως σταθμίζωμεν τὸ μεγαλεῖον ἡγεμόνος τι-
νός διὰ τῶν ἀγαθῶν ἔργων τὰ ὁποῖα πράττει, διὰ
τοῦ ζήλου του ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν γραμμάτων
τῶν ἠθῶν καὶ τῆς βιομηχανίας, καὶ διὰ τῶν παρα-
δειγμάτων τῆς τιμῆς, τῆς ἀφιλοκερδείας, καὶ τῆς πρὸς
τοὺς νόμους ἀγάπης ὅσα δίδει πρὸς τὸν λαόν του,
τότε οἱ αὐτοκράτορες τοῦ ἀπεραντοῦ Κράτους τῆς
Κίνας πρέπει νὰ συγκαταριθμηθῶσι μετὰ τῶν ἡγε-
μόνων ἐκείνων οἵτινες, κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ
καὶ ἐπ' ἀρετῇ, ἀκολουθεύοντες ἀπλῶς τὰς ὁμὰς τῆς
φύσεως. Ἀπὸ τοῦ Φου Χι μέχρι τοῦ Γάο Κουάγκ,
οὗτινος τὴν εἰκόνα δημοσιεύαμεν ἐνταῦθα κατὰ τὸ
πρωτότυπον τὸ ἀνά χειρὸς τοῦ γνωστοῦ παρ' ἡμῶν Κ.
Λαφρέν, πάλαι μὲν πρέσβευς τῆς Γαλλίας ἐν Ἀθή-
ναις, μετὰ ταῦτα δὲ ἀντιπροσώπου αὐτῆς ἐν Πεκί-
νῳ, ἐβασιλεύσαν διακόσιοι ἐβδομήκοντα αὐτοκράτορες,
ἐξ ὧν οἱ πλείστοι ἦσαν τυραννικοὶ, σκληροὶ καὶ διε-
σφαρμένοι.

Οἱ κάτοικοι τῆς Κίνας, θεωροῦντες τοὺς αὐτοκρά-
τορας των ὡς ἀντιπροσώπους τοῦ οὐρανοῦ βασιλέως
ἐπὶ τῆς γῆς, τοὺς λατρεύουσιν ὡς ἄλλους θεοὺς. Ἰ-
δοὺ διὰ τί τοὺς ὀνομάζουσιν υἱοὺς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ
ἀρχηγούς προαιωνίου. Ἐντεῦθεν πηγάζει καὶ ἡ ἁ-
κρα ὑποταγὴ εἰς τὰς θελήσεις αὐτῶν, ὅσον τυραννι-
καί, ὅσον ἀδικοί, ὅσον ἀτιμωτικοὶ καὶ ἂν ᾖσιν.

Ὅταν οἱ αὐτοκράτορες τῆς Κίνας ἀναβαίνουσιν εἰς
τὸν θρόνον, ἀποβάλλουσι τὸ ὄνομα των, καὶ λαμβά-
νουσιν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο σημαντικὸν ἰδέας τινός. Οὕτω
π. χ. Γάο-Κουάγκ, σημαίνει ὁ ἑλκεύμενος. Ἄλλοι
πρὸ αὐτοῦ ὀνομάσθησαν νόμοι τοῦ οὐρανοῦ, ἀρεταὶ
ἄνωμοι, δικαιοσύνη ἀπόλυτος καὶ τὰ τοιαῦτα. Οὐδ'
αὐτοὶ οἱ γονεῖς των δὲν ἔχουσιν τὴν ἀδειαν νὰ τοὺς

καλῶσι πλέον διὰ τοῦ ἀρχαιοτέρου ὀνόματος. Ἐάν
ποτε ἐρωτήσῃς κάποιον τινα τῆς Κίνας ὅποιον τὸ
ὄνομα τῆς οἰκογενείας τοῦ βασιλεύοντος, πρὶν σὲ ἀπο-
κριθῇ στρέφει τὰ βλέμματα περὶ αὐτὸν φοβούμενος
μὴ τὸν ἀκούσῃ κανεῖς.

Ὁ ἡμέτερος Ταο-Κουάγκ ἐγεννήθη τὸ 1780. Κατὰ
τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ βίου του ἔζητε σχεδὸν ἀγνώστως,
ὄχι μόνον διότι ἦτο δευτερότοκος, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ
φύσις ἐρίνη φειδωλή πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ περὶ τὸ 33
ἔτος τῆς ἡλικίας του, φανεύεται παντοδύναμὸν τινα
εὐνοῦχον τοῦ πατρὸς του, ὅστις συναθροίσας περὶ τὰ
ἀνάγκοις πλήθη πολλὰ, ἐπρόσπαθει τοῦτον μὲν νὰ
σπᾶξῃ, νὰ σφετερισθῇ δὲ αὐτὸς τὸν θρόνον, ἀπέκτησε
ρήμην πολλήν, καὶ εἴκυσε ἰδίως τὴν εὐγνωμοσύνην
τοῦ πατρὸς του. Ἀνηγορεύθη δὲ αὐτοκράτωρ τὸ 1820
ἀποθανόντος τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του.

Ὅκτώ ἔτη μετὰ τὴν ἀνάβυσιν του εἰς τὸν θρόνον,
ἐξεργάσθη ἐπαναστάσεις φοβεράς κατ' αὐτοῦ. Μετὰ πολ-
λὰς μάχας, ἐθρικυβεύσαν ἐπὶ τέλους τὰ στρατεύμα-
τά του, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀπαστατῶν ζωγράφους
κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοῦ πυρὸς θάνατον. Ἐκαθ' ἑ-
κατόν ζῶν, καὶ ἡ κόνις του ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ πο-
ταμοῦ τοῦ βέροντος διὰ τοῦ Πεκίνου. Ἡ αὐτὴ ποινὴ
ἐπεβλήθη, κατ' ἐρήμην ὁμῶς, καὶ ἐπ' ὅλων τῶν συγγε-
νῶν του μέχρι τοῦ ἐνιάτου βαθμοῦ διότι, κατὰ τοὺς
ὅρους τοῦ ποινικοῦ κώδικος τῆς Κίνας, οἱ συγγενεῖς
τῶν βασιλοκτόνων ἢ τῶν ἀπεισταντῶν κατὰ τῆς
βασιλευούσης οἰκογενείας τιμωροῦνται διὰ θανάτου,
καὶ ἂν δὲν ᾖσι συναίτιοι, ἐξαιρουμένου μόνου τοῦ ἀ-
νακαλύψαντος τὴν συνωμοσίαν.

Ἡ βασιλεία τοῦ Ταο-Κουάγκ θεωρεῖται ἀξιοση-
μείωτος διότι ἐπ' αὐτῆς συνέβη ἡ πρώτη ἐνοπλος συμ-
πλοκή μετὰ τὸν Εὐρώπης καὶ Κίνας. Ὅλοι ἐνθυμούμε-
θα τὸν πόλεμον τὸν ὅποιον ἐπροκάλεσαν οἱ Ἀγγλοὶ
ἐπιμένοντες νὰ μισάγωσιν ὅπριον εἰς τὴν Κίνα, καθ'
ὃν κατετρόπωσαν τὸν στρατὸν τοῦ Οὐρανίου αὐ-
τοκράτορος, καὶ ἐχυρίευσαν τὴν ἀπεραντοὺν νῆσον Χόγκ-
Κόγκ, τὴν ὁποίαν κατέχουσιν ἔκτοτε. Πολλοὶ λέγου-
σιν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἔμαθε πώποτε τὴν ἥτταν
τῶν στρατευμάτων του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ
ΠΟΛΕΩΣ. — Η ΝΕΩΤΕΡΑ ΠΟΛΙΣ.

(Συνέχεια. Ἰδε Φυλ. 32.)

Αἱ μαθηματικαὶ καὶ ἀστρονομικαὶ γνώσεις αἱ λαμ-
πρύνανται τοσούτον τὴν Ἀλεξάνδρειαν ποσῶς δὲν εἶνε,
ὅτι καὶ ἂν λέγουν, κληρονομία ἣν ἔλαβεν αὕτη πα-
ρὰ τῶν ἀγιασπηρίων τῆς Αἰγύπτου· οἱ ἀρχαῖοι ἐκ-
ρυξαν τοὺς Αἰγυπτίους, ἐρευνετὰς τῆς γεωμετρίας,

να δι' οὐ μᾶλλον διεκρίνετο αὕτη τῶν λοιπῶν γραφῶν καὶ ἐλάμβανε χαρακτήρα μυστηριώδη· οἱ ἱερεῖς εἰς ὅσα ἐντελῶς ἐνεπίστευοντο εἰς τοὺς Ἕλληνας ὑπερύψουν τὴν γραφὴν ταύτην, καὶ ἡ φαντασία τῶν Ἑλλήνων ἐπλήττετο, διότι εὗρισκον ἐν αὐτῇ εἶδος γραφῆς μᾶλλον ξένης καὶ μᾶλλον διαφερούσης τῆς ἰδίας τῶν. Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς καὶ κυρίως οἱ Ἀλεξανδρινοὶ φιλόσοφοι μὴδὲν λέγοντες περὶ τῶν ἱερογλυφικῶν γραμμάτων ἃ ἦσαν πολυαριθμότερα τῶν ἱερογλυφικῶν εἰκόνων, ἔδειξαν ὅτι δὲν ἦσαν εἰς στάσιν νὰ ἐννοήσωσιν οὐδὲ μίαν γραμμὴν τοῦ ἱερογλυφικοῦ κειμένου, στερούμενοι τῶν πλέον στοιχειωδῶν γνώσεων περὶ τῆς Αἰγυπτιακῆς γραφῆς· πῶς ἐδύναντο νὰ ἀντλήσωσιν εἰς τὰς πεφραγμένας δι' αὐτοὺς Αἰγυπτιακὰς πηγὰς καὶ νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὰ συγγράμματά των διδασκαλίας αἰτινες τῶν ὄντι δὲν εὗρισκοντο εἰς αὐτὰ (1)·

Ἡ Ἀλεξάνδρεια ὁπόταν ἐγένεν Ἀραβικὴν, ἐξηκολούθησε μέχρι τινὸς νὰ ᾔη Ἑλληνικὴ, διότι ἡ Ἑλληνικὴ ἐπιστῆμη διέμεινεν εἰσέτι κατὰ μέρος μετὰ τῶν Ὀθωμανικῶν λαῶν, καὶ ἀποτελεῖ σχεδὸν ὁλόκληρον τὸν πολιτισμὸν των· μετὰ τὴν κατὰκτησιν, ὡς λέγει ὁ Κ. Αἰβρις, ἡ Ἀραβικὴ ἐπιστῆμη ἐξηκολούθησεν κατὰ τι διάστημα καιροῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστῆμην ἥς ἐγένετο κληρονόμος· κατὰ τὸν 9 αἰῶνα καλῆς τις κατέστησεν ἐκεῖ βιβλιοθήκην ἥς ἡ σύστασις εἶνε βεβαιότερα παρὰ ἡ καταστροφὴ τῆς τῶν Πολεμειῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμέρου. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ Ἀλεξάνδρεια δὲν ἀνεδείχθη ἐστὶα ἐπιστημονικὴ ὡς τὸ Βαγδάτιον καὶ ἡ Δαμασκός· ἀμεληθεῖσα πρὸς σύστασιν τοῦ ὑπερτερήσαντος Σταύρου, ἀνηγέρθη καὶ αὖθις ἡ πόλις αὕτη διὰ τοῦ ἐμπορίου, ἔχουσα πάντοτε τὴν θαυμασίαν της θέσιν ὀφελήθη καὶ αὖθις ἐξ αὐτῆς ἡ Εὐρώπη καὶ αὖθις ἔλαβε παρ' αὐτῆς τὰ ἐμπορεύματα τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἀραβίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν ἢ Μασσαλίας, ἢ Βαρκελόνα, αἱ Βρωμαί, ἢ Φλωρεντία, ἢ Γένοα, ἢ ἐνῆτα ἔσχον καταστήματα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ συνωμολόγησαν ἐμπορικὰς συνθήκας μετὰ τῶν Σουλτάνων τῆς Αἰγύπτου.

Διὰ τῆς δυνάμεως ἐκείνης τῆς προσηγομένης ἐκ τῆς οὐσιωδῆς δεξιᾶς θέσεως ἡ Ἀλεξάνδρεια κατέστη ἐκ νέου ὅπερ καὶ πρότερον ἦν, ὁ δεσμὸς δηλ. τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, ἡ Ἑνῆτα ὀφείλει κατὰ μέγα μέρος τὴν σχεδὸν Ἀσιατικὴν φυσιογνωμίαν της εἰς τὰς μετὰ τῆς Ἀλεξανδρείας σχέσεις της. Ἀν ἡ Ἁγία Σοφία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὁ Ἅγιος Βιτὰλ τῆς Ραβέννης ἐρησίουσαν ὡς ἐρχέμενα τοῦ Ἀγ. Μάρκου, ἐκείναι αἱ παρακείμεναι εἰς τὸν Μέγαν πορθμὸν χαρίεσσα καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκίαι καὶ ὧν ἡ ἀρχιτε-

κτονικὴ δὲν εἶναι βυζαντινὴ ἀλλ' ἀραβικὴ· Πόθι ἄλλοθεν δύνανται νὰ προῆλθον εἰμὴ ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας;

(Ακολουθεῖ).

ΒΟΜΒΥΞ Ο ΠΑΦΙΟΣ.

Βόμβυξ πάριος ὠνομάσθη κάμψη τις μεταξουργὸς ζῶσα ἐπὶ τῶν ἀγρίων δένδρων τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας. Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος, Ἀγγλος τις, ἰδὼν αὐτὸν ἐν Βεγγάλῃ ὅπου ἐπικαλεῖται Τουσά καὶ Γούτε-πόκα, ἠθέλησε νὰ τὸν μεταφέρει καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην. Μετὰ τρίακοντα ἔτη, ἄλλος τις περιηγητὴς Γάλλος, ἐξερευνῶν τὰ δάση τοῦ ἰδίου ἐκείνου τόπου, παρετήρησε καὶ ἐκεῖνος τὸν βόμβυκα, καὶ ἐπεχείρησε νὰ τὸν εἰσάγῃ εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα· ἀλλ' ἐπειδὴ τότε οἱ πλείοντες μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἰνδιῶν ἠναγκάζοντο νὰ παραλλάξωσι τὸ Εὐλεπὶ ἀκρωτήριον, ὁ διάπλους διήρκεσε περὶ τοὺς ἑνδεκα μῆνας, καὶ μόλις ἔξω δεκαεὶς βόμβυκες ὅταν τὸ πλοῖον ἐνελιμένον εἰς Βουρδὶγαλα. Καὶ πάλιν ἐξ αὐτῶν τρεῖς μόνοι ἐφθασαν ὕγιεις εἰς Παρισίους, καὶ ἀπετέθησαν εἰς τὸ μουσεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Καὶ ἐγένετο μὲν ἡ μεταμόρφωσις, ἀλλὰ καὶ οἱ τρεῖς σκώληκες ἦσαν θήλειες.

Ἀλλὰ, παρὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο, ἐπῆλθε καὶ δεύτερον, ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1830 ἔτους. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, πάντες, καὶ ἐπιστήμονες καὶ τεχνίται, καὶ ἀμαθεῖς, καὶ σοφοί, εἶχον προσηλωμένην ὅλην αὐτῶν τὴν προσοχὴν εἰς τὰ πολιτικὰ συμβάντα τὰ συνταράξαντα τὰ θεμέλια τοῦ Γαλλικοῦ Κράτους. Καὶ χρυστὸν ἄρα ἂν ἔνθον οἱ σκώληκες τίς εἶχεν ὁρεξίν νὰ σκεφθῇ περὶ αὐτοῦ;

Ἐν τοσούτῳ, ἡ χρῆσις τῆς ἐξ αὐτῶν μεταξῆς εἰσῆχθη ἐν Ἀγγλίᾳ, πολλὰ ὕψματα κατασκευάζοντο ἐξ αὐτῆς, καὶ θεωρεῖται ὡς στερεοτάτη. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἰνδιῶν συγκοινωνία κατέστη σήμερον συντομωτάτη, χάρις εἰς τὸν ἀτμὸν καὶ τὴν Αἴγυπτον, ἡ μετακόμισις τῶν ποφίων βομβύκων δὲν εἶναι πλέον δύσκολος. Ἀλλὰ, τὸ οὐσιωδέστερον, οὔτε ἡ διατήρησις αὐτῶν εἶναι δύσκολος διότι, ὡς συνειθισμένοι νὰ ἐνδιαίτωνται ἐντὸς δασῶν, δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τροφῆς ἢ καὶ περιποιήσεως ἰδιαίτερης.

Ἡ τελευταία αὕτη διαβεβαίωσις ἂς μὴ φανῇ παράδοξος. Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Ῥωμαϊκὴ ἱστορία ὁμιλεῖ περὶ κάμψης διατιωμένης ἐκτὸς οἰκίῶν ἐπὶ δένδρων ἀγρίων, διὰ τοῦ προϊόντος τῆς ὁποίας κατεσκευάζοντο ὕψματα ἀμφοτέρω τὰ ἔθνη ἐκεῖνα. Οἱ κάτοικοι τῆς Κέας μετεχειρίζοντο τὴν μεταξὴν σκωλήκων τροφὴν ἐπὶ κυπαρίσσων, τερβινθῶν, δρυῶν καὶ μελιῶν· καὶ γυνὴ τις μάλιστα, Παμφυλίᾳ τὸ ὄνομα, καταβασε νὰ ἐξυφάνῃ δι' αὐτῆς λεπτοτάτην ἀσπίδα.

Ἡ εἰκονογραφία τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν, ἡ εἰκονο-

τὸν Ἰάκωβον Βυβυκα. Τὸ ἐντομαῖον, πρὶν κλεισθῇ, φροντιστὴν ἔχει περὶ κλῶνα δένδρου φερὸν τινὰ κοῖλον, εἰς ᾧ προεστὴ τὴν νατοικίαν του, τῇ ὁποίᾳ καταβασε κινεῖν κατὰ μικρὸν. Ἐντὸς δὲ τῆς ἀσπίδος τῆς κτονικῆς εὐρύταν του!



[1] Εἰς τὴν πραγματείαν τοῦ Ἰαμβλίχου περὶ τῶν μυστηρίων τῶν Αἰγυπτίων οὐδὲν ὑπάρχει Αἰγυπτιακὸν εἰμὴ μόνον δῶματα τινὰ θεοτήτων.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ.

Ἡ Γαλλικὴ ἐφημερίς ὁ Τύπος ἐδημοσίευσε τὴν 4—16 τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου ἀρχαιολογικὴν τινὰ ἀνακάλυψιν γενομένην ἐσχάτως ἐν νήσῳ Ἑλληνικῇ, περὶ ἧς ὅμως οὐδεμίαν κατωρθώσαμεν νὰ πορισθῶμεν πληροφορίαν. Θέλομεν ἄρα κοινοποιῆσαι καὶ ἡμεῖς αὐτὴ ἀπαράλλακτος, προτάσσοντες μόνον ὀλίγας τι-
 νας διςσαρτήσεις, ὅπως δώσωμεν ἀφορμὴν εἰς ἀκριβε-
 στέρας ἐρεῦνας.

Αἱ νῆσοι Cursolaires, ἐπὶ τινος τῶν ὁποίων ἐγένετο ἡ προειρημένη ἀνακάλυψις, κεῖνται παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, δηλαδὴ τῆς μετὰ τὸν Πατρῶν καὶ Μεσολογγίου θαλάσσης, ἀπέναντι τοῦ Ἀράξου πρὸς βορρᾶν, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελώου, μετὰ τὴν Ἰθάκην καὶ τῆς Ἀκαρνανικῆς παραλίας. Ἡ συστάς τῶν πολυαριθμῶν τούτων νησιδίων διεκρίνετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τοῦ ὀνόματος Ἑχινάδες καὶ Ὀξείαι. Ὁ Στράβων μάλιστα λέγει ὅτι αἱ τελευταῖαι, καὶ τοὶ ἔχουσι ἰδίον ὄνομα, περιλαμβάνοντο εἰς τὰς Ἑχινάδας. Σήμερον δὲ τὰ μὲν τῶν Ἑχινάδων θέσιν ἀκριβῶς κατέχοντα νησιδία Σκρόφαι λέγονται, τὰ δὲ τῶν Ὀξείων Κουρτζολάραι, ὧν ἡ μείζων τὴν ἀρχαίαν εἰσέτι φυλάττει κλησιν Ὀξεία λεγομένη.

Κατὰ τὸν Γάλλον ἐφημεριδογράφον, φαίνεται ὅτι ἡ νῆσος Λέοντιο, ὅπου εὐρέθησαν τὰ ἀρχαῖα, ἀνήκει εἰς τὰς τελευταίας ταύτας· ἡμεῖς ὅμως δὲν εὐρομεν εἰς οὐδένα τῶν χαρτῶν ὅσους ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὸ ὄνομα τοῦτο. Παρατηρητέον μόνον ὅτι πρὸς βορρᾶν τῶν Ὀξείων κεῖνται καὶ ἄλλαι νῆσοι καλούμεναι τὸ πάλαι Τηλεβοαὶ ἢ Τηλεβοῦδες καὶ Ταφιαί, ὧν, ὡς τὴν μᾶλλον ἀξιοσημείωτον ἀναφέρομεν τὴν Κάρνον (Κάλαμον) καὶ τὴν Ταφιοῦν (Μεγανῆσι).

Μένει νὰ ἐπιφέρωμεν καὶ τελευταίαν παρατήρησιν. Εἶπομεν ὅτι ἡ ἀνακάλυψις ἐγένετο ἐν νήσῳ Ἑλληνικῇ· ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ νῆσοι ὅσων ἐμνημονεύσαμεν δὲν ἀνήκουσιν ὅλαι εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Ἰόνιον Κράτος, ὡς διςχυρίζετο τοῦλάχιστον πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐν Σαλαμῖνι ὁ φοβερός στόλος τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, δὲν τολμῶμεν νὰ κατακρίνωμεν τὴν ἡμετέραν Κυβέρνησιν ὡς ὀλιγωρήσασαν κατὰ τὴν ἀπαγωγὴν τῶν ἀρχαίων.

Ἰδοὺ ἡ εἰδήσις.

« Ἀρχαιολογικὸν τι γεγονός σπουδαιότατον συνέβη ἐσχάτως ἐν Ἑλλάδι· γενομένων ἀνασκαφῶν ἐν τῇ νήσῳ Λεοντία ἐκ τῶν Ὀξείων (Cursolaires) πρὸς θεμελίωσιν φάρου, ἀνεκαλύφθη τάφος ἐνῶ εὐρέθησαν ὅτι τὰ ἀνθρώπων, ὅπλα καὶ μέγας ἀριθμὸς νομισμάτων, φερόντων ὅλων τὴν εἰκόνα Ἀριθμοῦ τοῦ Πέμπτου καὶ Φιλίππου τοῦ Β'. Ἐπὶ τινος λίθου κεκείμενου ἐντὸς τοῦ τάφου ἦτο κεχαραγμένη ἐπιγραφή λατινικὴ, ἐξ ἧς ἐγνώσθη ὅτι τὸ μνημεῖον ἐκεῖνο ἀνήκειν εἰς τὸν δὸν Ἰωσήφ Ἀλμείδα καὶ τὸν Λουδοβίκον δ' Ἀλκαντάια, γενναίους ἀνδράς κατὰ τὴν μάχην τῆς Ν...

» Γνωστὸν ὅτι ἡ ναυμαχία αὕτη, ἥτις πενήνηται τὰ μέγιστα ἐπὶ τῶν τυχῶν τοῦ χριστιανικοῦ κό-
 » σμου, συνεκροτήθη τὴν 5 Ὀκτωβρίου 1571 ἐν
 » τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ, μετὰ τὸν Ὄξον καὶ τῆς
 » παραλίας τῆς στερεᾶς, καὶ ὅτι δὸν Ἰωάννης δ' Ἀλ-
 » στρινκός, ὅστις διεύθυνε τὰς ἡνωμέναις δυνάμεις
 » τῶν χριστιανικῶν Ἐπικρατειῶν, κατετρεψτόν
 » περιώνυμον Ὀθωμανικὸν στόλον. Σελίμς δ' ἰά-
 » πώλεσεν 162 πλοῖα καὶ 32,000 ἀνθρώπων, γ-
 » καταστραφεῖσθαι ἔκτοτε καὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς
 » νάμεως.

» Δὸν Ἰωάννης δ' Αὐστριακὸς ἐστερήθη κατὰ τὴν
 » ναυμαχίαν ἐκείνην πολλῶν ἀνδρείων ἀξιωματικῶν,
 » καὶ μετὰ τὸ αὐτῶν τοῦ δὸν Λεοδοβίκου δ' Ἀλκαν-
 » τάρ, διοικοῦντος τὸ πλοῖον Natividad, καὶ τοῦ δὸν
 » Ἰωσήφ δ' Ἀλμείδα, πλοιάρχου τῆς Santa Maria,
 » εὐλογηθέντων ἀμφοτέρων ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πάπα Πίου
 » τοῦ Β'. ἐν Βενετίᾳ. Ἡ ἀνδρεία καὶ ὁ θάνατος αὐ-
 » τῶν συνετέλεσαν σφόδρα εἰς τὸν θρίαμβόν τῶν χρι-
 » στιανικῶν ὀπλῶν. Ἀνηγέρθη δὲ πρὸς τιμὴν αὐτῶν,
 » ἐν τῇ νήσῳ Λεοντία, μνημεῖον κατεσκευασθὲν πολὺν
 » χρόνον μετέπειτα ὑπὸ τῶν πειρατῶν, οἵτινες, ἐπι-
 » πολῶντες κατὰ τὰ παράλια ἐκεῖνα, ἐπιδίδονται
 » εἰς ἀδιακόπους διαρπαγὰς. Τοῦ νηπιῶντος τούτου
 » λείψανα ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως βθέως κείμενα
 » ἐντὸς τῆς γῆς.

» Εἰς τὸν κατασκευάζοντα τὸν φάρο Αὐστριακὸν
 » μηχανικόν, τὸν Ἰππότην Ἀμάσιν, δίδεται ἡ ἀ-
 » νακάλυψις αὕτη, ὅστις, συναγαγὼν τὰ ἐλπίματα λεί-
 » ψανα, ἐπεβίβασεν αὐτὰ ἐπὶ τινος ἀμφολίου τοῦ
 » Λυῦδ, ὅπως κοσμήσωσι τὰ ἐν Βιέννῃ μουσεῖον.

Ὑποθέτομεν, μετὰ τὰς λεπτομερεῖς ταύτας ἐπι-
 » ἰδησεις δὲν εἶναι ψευδής.

N. Δ.

Ο ΝΕΟΣ ΙΚΑΡΟΣ.

Γνωστός τις Γάλλος, ὁ Ἀραγὼ ἂν δὲν λαθάνω-
 » μαι, ἀνιχνεύων ἐπιστημονικῶς τὰ περὶ τοῦ πολιτι-
 » σμοῦ τῶν ἀρχαίων καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεω
 » τῶν τεχνῶν παρ' αὐτοῖς, διςχυρίσθη πρὸ τινος ἐτῶς
 » ὅτι ἡ ἀνάπτυξις αὕτη ἦτο ἰση πρὸς τὴν σημερινὴν τῆς
 » Εὐρώπης, καὶ ὅτι πολλάκις μάλιστα καὶ ὑπερέβαινεν
 » αὐτήν. Ὁ πολυμαθὴς σοφὸς τῶν Παρισίων, διερη-
 » νεύων διὰ συμπερασμάτων καὶ εἰκαστῶν τὴν χρίσιν
 » τῶν ἀνευρεθέντων λειψάνων τῆς ἀρχαίας τέχνης δὲν
 » εἰδίστατε νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ σιδηρεῖς ὀ-
 » δοί, ἐπὶ τῇ ἐφευρέσει τῶν ὁπίων καυχᾶται ἡμεῖς
 » ἡ Εὐρώπη, δὲν ἦσαν τὸ πάλαι ἀγνωστοί.

Αἱ διαβεβαιώσεις αὐταὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῶσι ὡς
 » ἀποκυήματα φαντασίας ἐξηγημένης, ἢ ὡς πόροισιν
 » ὑπερβολικοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀρχαίαν εὐσίαν.
 » Ὡς εἶπομεν νῦν, ἀποδεχόμενοι τὴν περιγραφὴν τῆς ἐ-